XXVIII. évf. 2. szám 2016. március-április

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Krisztus feltámadása
a szeretet győzelme

Ligy nővér:

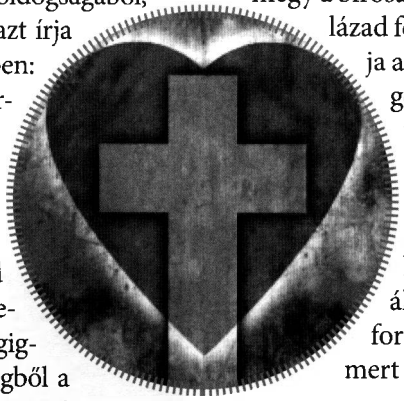
A szeretet tüzét hordozva

„A napi egy-órás szentségimádásban
átvesszük Jézus szeretetét
és Őt szolgáljuk az emberekben”. (Ligy nővér)

Jézus feltámadása a szeretet győzelme

Isten szeretete felfoghatatlan! Az ember nem tudja elképzelni, mert csupán földi hasonlatokban tud gondolkodni, hogy Urunk, Jézus, szeretetből feláldozta magát a kereszten – ez felfoghatatlan. Hogy feltámadt és visszajött hozzánk, ez is felfoghatatlan. Hogy mindezek után magával akar vinni a mennyországba és részesíteni az Ő végtelen boldogságából, ez is felfoghatatlan. Graham Greene azt írja „Hatalom és dicsőség" című regényében: „ha találkoznál közvetlenül Isten határtalan szeretetével, annyira megrémülnél, hogy inkább elrejtőznél előle." Miért? Mert meghaladja a felfogóképességedet. Ha reflektorral a szemedbe világítanak, egy pillanatra elveszíted a látásodat. Ilyen az Isten végtelen szeretete. Ez a szeretet az egyik embert végigostorozza egy életen át, egyik betegségből a másikba, az egészség reménye nélkül; a másik embert kiforgatja minden vagyonából, néhány óra alatt elveszíti hosszú évek fáradozásának minden gyümölcsét; ismét egy másiknak hatalmas vagyont ad, amiből sok jót tesz, de az is lehet, hogy végigdőzsöli az életét. Van, akinek leleményes akaratot és értelmet ad, hogy csodálatos dolgokat fedezzen fel az emberiség javára. A másiktól elveszi azt a kevés értelmet is, amit örökölt szüleitől és egész életét ideggyógyintézetben tölti. Van, akit mindentől elszakít, ami biztonságot adott neki – mint Teréz anya esetében –, hogy megajándékozza hatalmas hittel és szeretettel, mely által ezreknek nyújthat segítséget és védelmet. Mi szeretnénk leegyszerűsíteni Isten szeretetének titkát. Azt gondoljuk, ha egészségesek vagyunk és anyagi jólétben élünk, akkor ez lehet Isten szeretetének egyetlen jele. Elfelejtjük, hogy az anyagi jólét lehet, hogy valakit lustasághoz vezet, sőt erkölcsi tartásának elgyengüléséhez, ennek következtében az örök élet elvesztéséhez. Hogyan engedhetné meg Isten – a mi szerető Atyánk –, hogy gyermeke örökre elveszszen? Mivel szereti, éppen ezért nem adhat neki anyagi jólétet.

❶ *Minden ajándék*

Körülményeink változásait csak úgy tudjuk békében elviselni, ha mindent úgy fogadunk, mint Isten ajándékát. Ez első pillanatban lehetetlenségnek, passzivitásnak tűnik. Úgy kell gondolkodnunk, hogy mivel rábíztuk életünket Istenre, Ő csak olyan dolgot enged meg, ami a javunkat szolgálja (Jakab 1,17). Pál apostolt Lisztrában megkövezik (ApCsel 14,19). Ájultan, vérben fekszik. Ellenségei elmennek. A testvérek odamennek hozzá és örömmel állapítják meg, hogy él. Fölsegítik és elindulnak a szomszéd városba. Pál nem megy a bíróságra, hogy feljelentse a támadóit. Nem lázad fel a gondviselés ellen, hanem elfogadja a szenvedést és tovább hirdeti az evangéliumot. A mai világ tele van igazságtalan helyzetekkel. Van, amikor keresni kell jogaink érvényesítésének lehetőségét, de van, amikor tovább kell lépnünk. A Lélek megtanít rá, hogy a szenvedések elviselése Jézus által milyen sok értékes tulajdonságot formál ki a lelkünkben. S ez a fontos, mert ez marad meg az örökkévalóságban.

❷ *Új ég, új föld*

A Jelenések 21,1 *„új égről és új földről"* beszél, ami Jézus második eljövetele után lesz. Nagyon vigasztaló ez a mondat. Nemcsak azért, mert egyszer elmúlik minden gonoszság, minden fájdalom, minden szomorúság – hanem azért is, mert a „JÓ" véglegesen győzni fog. Az új Földön **csak** szeretet, jóság, kedvesség, öröm, boldogság lesz, mégpedig örökre! Aki Jézust a szívébe fogadta, meghívott lett ebbe az országba. Ennek már most lehet örülni. A feltámadt Jézus ebből az örökkévalóságból jött vissza. Nem csupán kilépett a sírból, mint Lázár – hanem már az Atyánál volt (Jn 16,18), de eljött, hogy tanúságot tegyen Isten Országáról. Ezért lehet szenvedéseinket a feltámadás fényében elviselni.

❸ *Jézus megdicsőülése*

Az utolsó vacsoránál, amikor az áruló Júdás kiment, Jézus azt mondta: *„Most dicsőült meg az Emberfia"* (Jn 13,31). Miért mondta ezt Jézus? Miért adott előre hálát a szenvedésért és a kereszthalálért? Mert előre látta annak gyümölcseit: a megváltást, az emberek millióinak örök boldogságát! Erre hív bennünket is az Úr! Vele együtt hordozva a keresztet, éljük át a feltámadás örömét és dicsőségét.

Katona István főszerkesztő

A szeretet tüzét hordozva

Ligy Payyappilly nővér Indiából

„Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna!” (Lk 12,49)

II/1. rész

Az Úr legnagyobb vágya volt – és ma is az –, hogy a szeretet tüze beborítsa a Földet, azaz minden embert elérjen az Evangélium örömhíre, s a népek egyöntetűen imádják Teremtőjüket. Együtt örvendezzenek és dicsőítve magasztalják az Atyát, aki elkészítette szabadulásukat a gonosz rabsága alól, a halálból, a betegségekből és megkötözöttségekből, az ürességből, a kiábrándultságból, a bűnből.

Isten minden gyermekének talentumokat és külön megbízást ad, hogy azzal felszerelkezve „tanítványokká tegyenek minden népeket!” Így minden keresztény ember legfőbb feladata az evangélium hirdetése azon az úton-módon, amint azzal Ura megbízta.

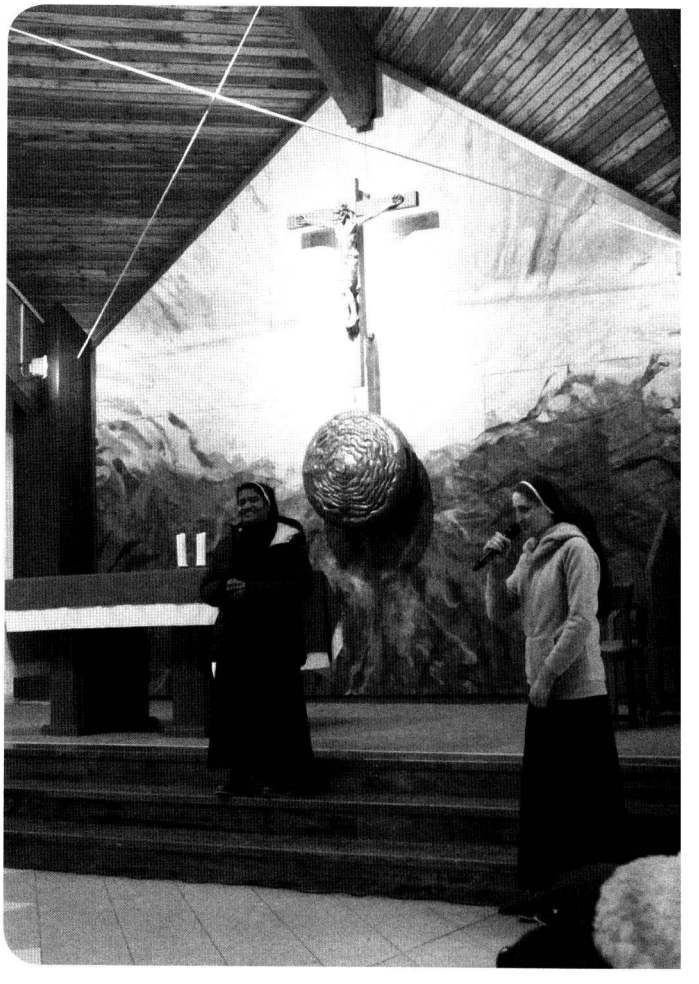
Ezt a küldetést komolyan véve ***Ligy Payyappilly*** *nővér egészen Indiából ment a kommunizmus által eltompult és megfagyott szívű ukrán néphez, hogy az ő szívében lángoló szeretettel tüzet bocsásson a helyiekre. 15 éve munkálkodik – ma már 13 rendtársával együtt – Pósaházán, ahová özönlenek a gyógyulni vágyók.*

2015 adventjében, az Öröm vasárnapján Budapestet is elérték ezek a lángok. Ligy nővér (ejtsd: Lidzsi) a káposztásmegyeri Szentháromság plébánián tartott 3 napos lelkigyakorlatot.

Ligy nővér személyes tanúságtétele

A nővér azt a feladatot kapta Istentől, hogy megismertesse az emberekkel, milyen nagyon kívánkozik az Úr az emberek szívében élni a Szentáldozás által. Ezt az üzenetet vitte Ukrajnába és hozta Budapestre is.

„India katolikus tartományából, Keralából származom – kezdte bizonyságtételét a nővér. A franciaországi Saint Marc-i Szent József közösség tagja vagyok. Annak idején családommal közel laktunk az indiai rendházhoz. Egyik nővérem hamar be is lépett a rendbe, amikor letette az örökfogadalmat, én 12 éves voltam. Amikor hazalátogatott, mindig felpróbáltam a habitusát és megnéztem magam benne. Katolikus iskolába jártam, tanáraim karmelita nővérek voltak. Ezt a két rendet láttam közvetlen közelről. Úgy ítéltem meg, hogy a testvérem rendtársainak életében több öröm és több szabadság van, ezért 15 évesen a magam számára is ez az út volt a legvonzóbb.

Rendünkben a nővérek minden nap legalább egy órát töltenek Szentségimádással, és csak ezután mennek és teszik a dolgukat. Ha nem így tennénk, akkor a feladatok teljesítése nem szolgálat lenne, ha-

nem munka. Jézustól át kell venni az Ő szeretetét és azzal szolgálni az emberek felé.

1999-ben érkeztem először Ukrajnába. Akkor voltam életemben először külföldön, de Ukrajna meg én nagyon nem voltunk rendben. Egy szót se értettem, teljesen össze voltam zavarodva. Csupán rendfőnökömnek való engedelmességből utaztam oda. Ő különösen szereti Ukrajnát, mert – ahogy mondta – „az ukrán földet a szenvedők vére öntözte". Így amikor Ukrajna önálló lett, szeretett volna néhány nővért odaküldeni.

Nekem sem az ország, sem a nép nem tetszett, a fő problémám az volt, hogy összehasonlítgattam a hazámmal. Nagyok voltak a különbözőségek, például a klíma. Indiában nagyon meleg van, de még akkor is hosszú ruhában járunk, itt viszont a lányok nyári viselete nagyon rövid, kihívó. Keralában az is szégyennek számít, ha vasárnap valaki nem megy misére.

Kijevben viszont csak időseket láttam templomba járni. Az indiai nők nem dohányoznak vagy isznak. Sokkolt a nagyfokú énközpontúság is. Úgy éreztem, hogy ha itt kell élnem, megőrülök. 5 évre szólt a küldetésem, hasznossá akartam tenni magam, így egyetemi tanulmányokat folytattam.

Istennek viszont más tervei voltak, s mivel nem az Ő akaratában jártam, így lebetegedtem. Nagy fejfájásaim voltak. Küldtek orvostól orvosig, de a diagnózist nem tudták felállítani. A röntgenfelvételről látszott, hogy a gerincemnél gyulladás van. Gennyet távolítottak el belőle, ezután elmúlt a fejfájás, de egy hét múlva újra jelentkezett. Nyolcszor végeztek el hasonló beavatkozást, de hetekkel később már járni sem tudtam. Újabb orvoshoz küldtek tovább. Lefogytam, nem volt étvágyam, fájt a fejem, stb. Orvosaim azt hitték, hogy egy csapodár cigánylány vagyok, s mivel cigányként – koromnál fogva – már férjnél kellett volna lennem, azt gondolták összeszedtem valami nemi betegséget. Ezen nagyot nevettem! Mikor megtudták rólam, hogy szerzetes vagyok és tisztaságban élek, akkor utaltak rá, hogy más úton is elkaphattam. Ekkor azt kértem Istentől, hogy inkább rákos legyek, csak ne ilyen szégyenteljes betegséget adjon! Másnap kimondták, hogy nem tudják mi a bajom, de nemsokára meg fogok halni!

Utolsó kívánságom az volt, hogy Indiában halhassak meg. Így hazaküldtek. Ágyban fekvő voltam, már a végtagjaim sem mozogtak, csak beszélni és gondolkodni tudtam. Végül kiderült, hogy előrehaladott agyhártyagyulladásom van. A fejfájást a gerincből kiterjedő genny okozta. Az orvostudomány már képtelen volt kezelni ebben az állapotban. Hindu orvosom azt mondta, hogy ha az én Istenem akarja, hogy éljek, akkor meggyógyulhatok, de **orvosilag lehetetlen**. Három hónapon keresztül szedtem gyógyszert, de semmi javulás nem történt. Egyszer csak meghallottam Isten hangját: „Hogy gondolhattál rosszat az ukránokról? ...Azt hiszed, hogy te jobb vagy, mint ők? ...Ha ott születtél volna, te másképp viselkednél? ...Mivel indiai vagy te jobb vagy? ...Én ott akartalak látni, s mivel te nem akartad ezt, ezért visszahívtalak."

Azelőtt soha nem hallottam Isten hangját, csak akkor. Azonnal bocsánatot kértem tőle, s egyben kértem, hogy gyógyítson meg és akkor elmegyek oda, ahol látni szeretne. Ezután rohamosan elkezdtem gyógyulni. Mikor már teljesen meggyógyultam, elkezdtem kételkedni a fogadalmamban: lehet, hogy csak én találtam ki az egészet? Ezért újabb próbát tettem. Francia rendfőnökömet vártam Indiába, és azt mondtam Istennek: ha tényleg azt akarod, hogy Ukrajnába utazzak és ott szolgáljalak, akkor mondasd ki ezt vele. Az ő legelső szavai ezzel kapcsolatosak legyenek, akkor odautazom!

Érkezésekor elbújtam, a kápolnában beszélgettem a dologról az Úrral. Amikor felnéztem, pont előttem állt, kezét a vállamra tette, különleges mosolyával rám tekintett és ezt mondta: „Ligy nővér a szívem azt diktálja, Ukrajnába kell utaznod." Csak ezután érdeklődött egészségem felől. Ez volt a jel, hogy minden köszönés nélkül Ukrajnáról szólt először. Tehát nem volt kihívó, ide kellett utaznom.

Amikor másodszor megérkeztem, már tetszett az ország és a nép. Mindenki szeretett és elfogadott engem. Tehát amikor a szívem megváltozott és elfogadtam Ukrajnát, akkor az ukránok is elfogadtak engem. Már az itteni időjárás sem zavart. Az ételek is mások mint Indiában, de nagyon megszerettem például a szalonnát. Hallottam, ahogy az emberek csak a kifogásolnivalókat látják a hazájukban, s jóformán én vagyok az egyetlen, aki a jó dolgokat is észreveszi itt. Én nem tanultam ukránul, de Isten megadta a nyelvek ajándékát, értek és beszélek ukránul.

Nem tudtam, hogyan fogom megvalósítani Isten tervét. Minden nap **10 órát töltöttem** az Oltáriszentség előtt azzal az egyetlen kérdéssel: mit kell tennem?

Végül kaptam három jelet. Először is eljött hozzám egy síró asszony és imámat kérte. Nem ismert, mégis név szerint keresett. Nem kérdeztem tőle semmit, csak bementünk a kápolnába és ott imádkoztam érte. Utána derült ki, hogy meg akarta mérgezni magát, de nem sikerült neki. Nem ment le a torkán. Viszont közben hallott egy hangot, ami azt mondta neki, hogy engem keressen és az én imámat kérje.

Másodszor egy hívő férfi egy lelkigyakorlat alatt látomásban látta a nevemet, ezután keresett meg és lelkigyakorlatok megtartására kért fel.

Harmadszor egy nagyon beteg férfi is megkeresett gyógyító imáért. Nem tartottam magam képesnek egy haldokló beteg meggyógyítására, egyszerűen Istennek ajánlottam a dolgot: ha ez az ember meggyógyul, akkor bizonyára akar használni az Úr ezen a területen. És azóta is ezen a három területen munkálkodom: imádkozom emberek gyógyulásáért, családi problémákért és konferenciákat, azaz lelkigyakorlatokat tartok.

Az ungvári kórházból minden beteget hozzánk küldenek. Már vagy 90 ember gyógyult meg itt utolsó stádiumú rákból. Sok meddő pár jön gyermekáldásért.

Naponta százak keresnek fel. Időnként napi 600 ember is, úgyhogy korlátozni kellett az embereket előzetes regisztráció által. Hétvégeken mi megyünk más városokba szolgálni. Én csak egy eszköz vagyok és Isten használ. Mindenkit **gyónni küldök először.** Másodszor már csak meggyónva jöhetnek hozzánk. Így szeretném véghezvinni azt a feladatot, amit az Úr bízott rám."

Közösségi élmények

Dyekiss Marika a káposztásmegyeri Caritas vezetője mesélt arról, hogyan is kerültek kapcsolatba a nővérrel: *„A Nobilis házaspár Kinga lánya kb. 20 évvel ezelőtt ment ki először Kárpátaljára. Amikor hazajött, kérte, hogy támogassuk a huszti magyar iskolát. Kinga azóta Kárpátaljáért szenteli az életét. Különböző településeken tanított hittant, németet, jelenleg évek óta Munkácson van és a püspök atya munkáját segíti. Mi pedig azóta támogatjuk őket adományokkal. A huszti magyar iskolában dolgozó egyik pedagógus, az 5 gyerekes anyuka, Kvascsuk Nelli aztán egy gyermekotthont alapított. A saját gyermekei közül András pap lett, Anika pedig szerzetesnő Ligy nővér rendházában. Amikor a Kvascsuk családot megismertük, Anika 5 éves volt. Így életét végigkísérhettük a fogadalomtételig. Többször jártunk Pósaházán, amit megszentelt, Isten jelenlétének helyeként ismertünk meg.*

A szerzetes közösség vendégházának felépítése már évekkel ezelőtt elkezdődött és vártuk az időt, hogy a közösségünkkel kimehessünk oda egy pár napra. Tavasszal szerettünk volna kiutazni, de Ligy nővér a háborús helyzetre való tekintettel nem tartotta alkalmasnak a kiutazásunkat. Inkább felajánlotta, hogy ők jönnek el hozzánk! Számomra hihetetlen pillanat volt ez! Nagy öröm, amire nem mertem volna még gondolni sem.

A lelkigyakorlat meghatározó élményt jelentett számomra! Nagyon egyszerű szavakkal, nagyon hétköznapi módon mutatta meg: milyen hazug módon éljük meg a hitünket, holott rengeteg lehetőségünk lenne, hogy örömben, feszültségek nélkül éljünk."

A három nap alatt sok minden történt és sok mindenről szó esett. A szombat délelőttöt egy elmélyüléssel-meditációval kezdtük. **Papp Jutkát** ez a meditáció érintette meg a legmélyebben: *„Számomra emlékezetes volt az a bizonyos félóra, amikor arra kértek bennünket, hogy helyezkedjünk el úgy, hogy 30 percig meg se mozduljunk. Amint ez elhangzott, minden porcikám azonnal tiltakozott ellene, de láss csodát, képes voltam mozdulatlanul ülni egyhelyben, sőt, úgy éreztem, hogy már nem is a földön vagyok, nem nyomja a súlyom a széket, megszűnik a gravitáció: könnyű vagyok, lebegek. Lassan megszűnnek a*

külső zajok, csak az éppen beszélő nővért hallani, az ő hangján át érzem a Szentlélek jelenlétét. ***Csak Isten és én.*** *Jézus mosolyog rám, mintha azt akarná mondani: látod, ezt így is lehet csinálni! Az a félóra mintha csak egy pillanat lett volna!!! Szinte fájt, amikor vége lett."*

A lelkigyakorlaton minden nap volt közös szentmise és Szentségimádás. Dicsőítő zenéjük által lélekben felemelkedtünk a Földről. Profi zenekar az övék, modern elektromos hangszerekkel. A fiatal, 28 éves, munkácsi származású Erika nővér pergette a dobfelszerelést, barátnője Krisztina nővér basszus gitáron kísérte a szlovák származású Laura nővért, aki konzervatóriumban képzett hangján szívbe markolóan énekelte az Ave Mariát. Elárulták, hogy a magyar nyelvű dicsőítésből egy szót sem értettek, csak miattunk tanulták meg a szavakat.

Harnos Jenci szerint – aki sokszor kísérte ki Marikát Munkácsra – Ők képesek arra, hogy egy különleges mennyei légkörbe emeljenek pillanatok alatt, és ahogy ezt megteszik, a mennyei létet is ugyanolyan természetesnek kezdjük érezni, mint a természeteset. Nos, ez beigazolódott.

Jenci édesanyja is így vélekedett: *„Fiam bátorított, hogy jobban járok, ha a karácsonyi céges rendezvény helyett a lelkigyakorlatot választom. Igaza volt. Már a nővér bemutatkozása is rendkívüli volt. Másnap csodálatos dicsőítésük, a meditáció és az előadás azt hiszem nemcsak engem kötött le nagyon. Úgy éreztem, hogy egy pillanatot sem szeretnék kihagyni.*

Ligy nővér néhány dologban megerősített, például abban, hogy nem kell mindig konkrétan megfogalmazni, hogy mit kérünk az Úrtól, mert Ő úgyis jobban tudja. Számomra teljesen új megvilágításban beszélt a bibliai szövegek összefüggéseiről. A legkülönlegesebb az volt, ahogyan élettapasztalatait összekötötte az Igével. Ilyen aspektusból még sohasem láttuk például az ó- és az újszövetségi Józsefet. Rajtuk keresztül mutatta be az IMA lényegét, amire minket Jézus is tanított: „Legyen meg a te akaratod!" Ez nem egy minden rosszba belenyugvó ima, hanem az Isten akaratának keresése élethelyzeteinkben. Nekünk arra kell az áldás, hogy megtehessük azt, amit az Úr akar, hogy megtegyünk. Ha mi ráhagyatkozunk, akkor visz minket a saját útján. Nekünk ezt az utat nem mindig kell megérteni.

Imádkoznunk azért kell, mert ahogy Izajás mondja: „az én utaim nem a ti utaitok, az én gondolataim nem a ti gondolataitok." Amennyire a Menny és a Föld távol van egymástól, akkora a különbség Isten és Ember között. Nekünk úgy kell imádkoznunk, hogy megtudjuk Isten akaratát. Az Ő ránk szabott tervét kell kikutatnunk tőle. Nem az akaratunkra kell áldást kérni vagy kierőszakolni a kéréseinket, hanem azért imádkozzunk, hogy felismerjük az Ő akaratát az életünkben.

Jézus fogantatásakor József és Mária már jegyesek voltak. Amikor József meglátta, hogy Mária várandós, a törvény alapján csak azt tudta, hogy meg kellene kövezni a jegyesét. Érthetetlen volt számára a dolog, de nem a barátaihoz rohant tanácsért, hanem előbb Istent kérdezte meg, mit tegyen ebben a helyzetben? Isten álomban kijelentette neki az igazságot. Ő feltette a kérdést Istennek és várta tőle a választ. Ez az IMA.

Az Ószövetségi József is álomban kapta a kijelentéseket Istentől. Nehéz életútja volt, végig szenvedett, de egyszer sem kérdezte Istentől: MIÉRT? Nem perlekedett, hanem folyamatosan ráhagyatkozott Istenre és azért imádkozott, hogy az őt érő különféle helyzetekben Istent dicsőíthesse meg. Végül tudjuk, hogy amikor nagy éhínség lett, akkor testvérei eljöttek Egyiptomba és így menekült meg Izrael. Ez volt Isten útja és ő megvalósította Isten akaratát. Úgy látszik, a Józsefekhez álom által beszél Isten… Ha mi kérdéses élethelyzeteinkben emberekhez fordulunk, ők el fognak látni tanácsokkal. Ha a Jóistennel beszélgetünk, akkor Ő fog adni tanácsot. Válasszuk az utóbbit, ami valójában az IMA. Ez a tanítás olyan volt, mintha valami újdonság tárult volna elénk."

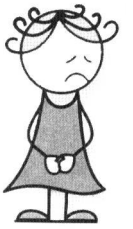
Szerkesztette: *Bobákné Dobos Eszter*

Forrásanyagul szolgált (személyes részvétel mellett): Farkas Géza hangfelvétele, valamint Madocsai Bea és Hámori Kinga riportja a Kossuth Rádióból.

– FOLYTATJUK... –

Megbocsátás barátainknak, munkatársainknak

„Magasztaljátok az Urat, mert jó; irgalma örökké megmarad!" (Zsolt 106,1)

II/2. rész

Akkor ez az illető mondhatja, hogy:

SZERETETRE MÉLTÓ VAGYOK, így, ahogy vagyok, minden erősségemmel, gyengeségemmel és bűnömmel együtt. Nem kell tökéletesnek lennem ahhoz, hogy szeressenek. Isten elé járulhatok, így, ahogy vagyok.

„...sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasságok, sem magasság, sem mélység, sem egyéb teremtmény el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van." (Róm 8,39)

HA ROSSZAT TETTEM, egyszerűen csak odaszaladok az Ő kitárt karjaiba és megvallom, hogy vétkeztem, várom a bocsánatát, elengedem a dolgokat, és megyek tovább. Nem kell benne ragadnom a bűntudatban.

„Ha megvalljuk bűneinket, akkor mivel jó és igazságos, megbocsátja bűneinket, és minden gonoszságtól megtisztít minket." (1Jn 1,9)

„bűneikre és törvényszegésükre többé nem emlékezem." (Zsid 10, 17)

EL TUDOM ENGEDNI önmagam elutasítását, önmagam gyűlöletét, a keserűséget, a neheztelést, a meg nem bocsátást és minden önromboló szándékot.

„Legyen távol tőletek minden keserűség, indulat, haragtartás, szóváltás, káromkodás és minden egyéb rossz." (Ef 4,31)

„Hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon és skorpiókon járjatok, hogy minden ellenséges erőn úrrá legyetek." (Lk 10,19)

EL TUDOM FOGADNI ÉRZÉSEIMET, de nem engedem, hogy azok irányítsanak.

„...Isten nem a csüggedtség, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk." (2Tim 1,7)

„Ha el is fog benneteket az indulat, ne vétkezzetek." (Ef 4,26)

KÉPES VAGYOK SZERETNI ÉS MEGBOCSÁTANI.

„...szeretett minket..." (Ef 5,2)

„...legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban." Ef 4,32)

MÁSOK FELÉ TUDOK FORDULNI segítőkész, egészséges, gyógyító módon.

„A szeretetet arról ismerjük fel, hogy életét adta értünk. Nekünk is kötelességünk életünket adni testvéreinkért." (1Ján 3,16)

„A testvéri szeretetben legyetek gyöngédek egymáshoz..." (Róm 12,10)

KÉPES VAGYOK KAPCSOLATOKRA, amelyek meleg, nyitott, egészséges kapcsolatok.

„...gyarapítson és gazdagítson az Úr a szeretetben egymás és mindenki iránt..." (1Tessz 3,12)

KÉPES VAGYOK A NÖVEKEDÉSRE ÉS A VÁLTOZÁSRA, új lehetőségek felkutatására és látókörem kiszélesítésére.

(imádkozom, hogy) *„...Urunknak, Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek. Gyújtson lelketekben világosságot, hogy megértsétek, milyen reményre hívott meg benneteket, milyen gazdag az a felséges örökség, amelyet ő a szenteknek szán, és milyen mérhetetlenül nagy a hatalma rajtunk, hívőkön."* (Ef 1,17-19)

A BOLDOGSÁGOM azon alapszik, hogy Isten gyermeke vagyok, nem a körülményeimen.

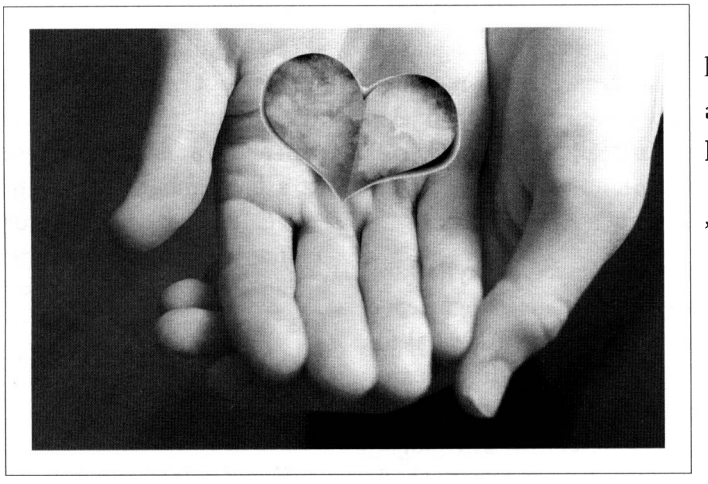
„...megtanultam, hogy megelégedjem azzal, amim van." (Fil 4,11)

ÉRTÉKES VAGYOK, MINDENKÉPP.

„...sokkal többet értek a verebeknél!" (Mt 10,31)

ÖNMAGAM LEHETEK, SZABADON.

„...ahol az Úr lelke, ott a szabadság." (2Kor 3,17)

„...megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket." (Jn 8,32)

Imádkozzunk:

Mennyei Atyám, köszönöm az életem ajándékát! Bocsánatot kérek azokért az időkért, amikor nem a Tőled kapott ajándékként értékeltem az életemet. Bánom, hogy megpróbáltam az életemet a sajátomként kezelni, amivel azt tehetek, amit akarok.

Taníts meg a Te útjaidra!

Kérlek, küldd el Szereteted Lelkét, mélyen a szívembe...

„...a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete." (Róm 5,5)

...az érzelmeimbe, a gondolataimba, a meggyőződéseimbe – minden negativitásba, szeretetlenségbe, félelembe és kétségbe.

„A szeretetben nincs félelem. A tökéletes szeretet kizárja a félelmet..." (1Ján 4,18)

Átadom magam a Te tökéletes szeretetednek. Kérlek, add meg lélekben a magasság és mélység ismeretét, és a Te minden értelmet meghaladó szereteted ismeretét!

Imádkozom, hogy fel tudjam fogni *„...mi a szélesség és hosszúság, a magasság és a mélység"* és megismerjem *„Krisztusnak minden értelmet meghaladó szeretetét..."* (Ef 3,18-19)

Kérlek, hozd összhangba az énképemet a Te általad rólam alkotott képpel!

„Isteni ereje az Isten szerinti jámbor élethez mindent megadott nekünk: megismertük azt, aki dicsőségével és erejével meghívott minket. Értékes és nagy ígéreteket kaptunk, hogy általuk részeseivé legyetek az isteni természetnek, és megmeneküljetek a romlottságtól, amely a világban uralkodik a bűnös kívánság következtében." (2Pét 1,3-4)

„Mi pedig mindnyájan, akik födetlen arccal tükrözzük vissza az Úr dicsőségét, a dicsőségben fokról fokra hozzá hasonlóvá változunk át, az Úr Lelke által." (2Kor 3,18)

Köszönöm, Mennyei Atyám, hogy olyan személlyé alakítottál át, akit Te teremtettél, amilyennek Te képzeltél el engem. Jézus nevében. ÁMEN. ■

Hogyan kel életre a Szentlélek kegyelme?

II/2. rész

Székely János püspök úr beszéde

Nemcsak a Bibliában találjuk meg ezt a tanítást. Hadd idézzem föl Szent II. János Pál pápának a világiakról írt enciklikáját. A „Christi fidelis laici" harmincadik pontjában kifejti a Szentatya, hogy mitől hiteles egy keresztény közösség. Három ilyen fontos dolgot említ az enciklika.

Az első, hogy elevenen él benne, hallható benne a **Szentségre való meghívás**, az életünk totális önátadása. Hiteles házas hivatások születnek, a házasságot szépen megélő emberek vannak a közösségeinkben. Születnek szerzetesi hivatások, papi hivatások. Valóban jelen van Krisztus, aki embereknek a totális önátadását kéri és kapja meg. Ez az első és nagyon fontos ismérve annak, hogy egy keresztény közösség hiteles.

A második, amit említ a Szentatya, a **kinyilatkoztatás tanítása**. Egy hiteles közösség teljes egészében fogadja a Szentírást, nem válogat benne. Alázattal fogadja azt, amit a kinyilatkoztatott valóság írott és szóban áthagyományozott kincse elénk tár, amit kétezer év alatt az egyháznak tanít. Ezt a kincset nem szétválogatja nagyképűen, nem turkál benne, hanem alázattal hallgatja, teljes egészében befogadja.

És a harmadik, ami a mostani témánkat illeti, minden hiteles keresztény közösség kinyílik arra, hogy **hirdesse az örömhírt**, kilép önmagából, hogy meglássa a szegényt, segítse a szegényt. Ha egy keresztény közösségben nem jelenik meg ez, ha csak önmagával törődik, nagyon hamar elhal és hiteltelenné válik. Tudnak-e a közösségeink valóban megnyílni? Tudunk-e valóban ennek a társadalomnak kovászai lenni?

Kedves Katolikus Megújulás, Krisztus erre hív benneteket, erre küld benneteket. Nagyon örülnék annak, hogyha egyre több olyan közösség lenne, amelyik jelentkezne akár a megyés püspökénél, plébánosánál, hogy mit tehetünk? Szeretnénk tenni a szegényekért, hogyan tegyük? Hol adhatjuk a magunk szeretetét, idejét, önátadását? Ez a fajta kinyílás a világért sem jelent egyfajta aktivizmusba való beleragadást, mindig az Evangéliumból indul, mindig az adja az életerejét.

Esztergomban a cigányközösségünkben van egy fiatalember, aki az élete nagy részében nagyon helytelen utakon járt, eljutott odáig, hogy kábítószer fogyasztó, aztán kábítószer kereskedő lett. Több alkalommal volt börtönben, családja szétesett. Egészségi állapota is teljesen lepusztult. Nagy nehezen, az édesapján keresztül, aki egy rendkívül szimpatikus, jól megtermett, nagyszívű, nyugodt és mélyen hívő cigányember, őrajta keresztül el tudtuk szinte lökni, vinni a kurzillóba. Abszolút nem akart, az édesapja kérésére mondott végül is igent. Ez a fiatalember, akkoriban körülbelül harminc éves volt, elmeséli azt, hogy csütörtök este, ahogy kezdődött a kurzilló, gyakorlatilag semmit sem tudott még meghallani az üzenetekből, beszédekből, annyira zúgott a feje. Holtfáradt volt, nem is volt ehhez szokva, hogy neki hosszú tanításokat kelljen végig hallgatnia. És következett a csütörtök este, a kurzilló menetében ez mindig a Keresztút.

Ez a fiatalember a Keresztút alatt sem tudta figyelni az imákat, hanem elkezdte nézni a keresztet. És lassan rátört annak az átélése, hogy **Krisztus értem függ ott a kereszten**, értem is meghalt, engem, utolsó senkit, félig-meddig tönkrement életű embert kimondhatatlanul szeret. Átélte, hogy Jézus szinte lelép a keresztről és őt átöleli. Azt mondja, hogy szinte fizikailag érezte, szinte hallotta a hangját, hogy „szeretlek téged". Ezen az estén ez a fiatalember eldöntötte azt, hogy soha többé az életében kábítószert nem vesz a kezébe, sőt soha többé az életében cigarettát sem vesz a kezébe, pedig tizenhárom éves kora óta aktív dohányos volt. Mind a két fogadalmát azóta is tartja. Nem szociális munkások húzták ki ebből, hanem az Evangélium húzta ki őt ebből. Persze ott volt mögötte egy szerető közösség, tehát amikor ő hazajött, akkor mi fogadtuk és segítettük, mellette álltunk, apró dolgokban mellette álltunk, de a főszereplő nem az emberi segítség volt, hanem az Élő Krisztus!

Krisztus ennek az embernek a szívébe költözött és őt átalakította. Azóta ez a fiatalember elvégezte a nyolc osztályt, mert az sem volt meg neki. Munkát talált, dolgozik. Elkezdte a gimnáziumot, esti gimnáziumba jár, jogosítványa van. Családját elkezdi fölépíteni. Krisztus egy emberi életet újjáteremtett.

Az a küldetés, amire hívunk benneteket, nem aktivizmus, de annak az evangéliumnak az ereje, amely átjárja, átalakítja a világot.

Boldog **Kalkuttai Teréz Anya** Kalkuttában egy nagyon előkelő angol nyelvű iskolában tanított, sőt később aztán igazgatónője lett. Egy rendkívül tehetséges nővér volt. Abszolút talpraesett, két lábbal állt a földön, rendkívül jól irányította ezt a nagy keresztény iskolát. De – így mondják a volt tanítványai – hogy ez a nővér a rendház ablakain keresztül újra és újra látta azt az elképesztő nyomort, amely Kalkuttát jellemezte. 1947-ben rengeteg összetűzés volt a városban, az utcákon halottak hevertek, az utcákon éhezők, éhhalál szélén lévő emberek ezerszámra. És a tanítványai azt mondogatták maguk közt, hogy ez a nővér egyszer innen el fog menni. Érezték, hogy valami szólítja, valami hívja. Krisztus mintha kilökte volna őt ebből a kolostorból. Hívta őt a szegények jajkiáltása és elkezdte Kalkutta utcáin keresni a maga útját, amelyet Krisztus jelölt ki és kínált a számára.

Az első döbbenetes élménye az volt, hogy egy negyven év körüli, éhhalál szélén lévő asszonyt látott feküdni a földön. A lábait már elkezdték enni a bogarak, a patkányok, az asszony nem tudott már védekezni, annyi ereje sem volt, de még élt. Rengetegen mentek el emellett az asszony mellett. Teréz Anya képtelen volt mellette elmenni, fölvette. Elvitte egy kórházba, ahol azt mondták, hogy halottakat nem veszünk föl, pedig az asszony még élt. Nem sokkal később Teréz Anya kezei között halt meg.

Ekkor döntötte el, hogy ő a haldoklók házait fogja mindenekelőtt létrehozni. Káli Istennőnek a szentélye mellett kapott egy nagy, romos állapotban lévő épületet, a volt zarándokház épületét. Egy idő múlva a hinduk elkezdtek tiltakozni ez ellen, hogy keresztény apácák mit keresnek itt, Káli Istennő szentélye közelében. Egy alkalommal hatalmas tömeg, férfiak fél téglákkal a kezükben állták körül a zarándok házat. Jött a rendőrkapitány, magában az a szándék volt a szívében, hogy kidobja onnan a nővéreket. Belépett a kórházba, Teréz Anya éppen egy sebesültnek a sebeit tisztította. A sebből férgek jöttek elő, óriási bűz volt. A rendőr egy ideig döbbenettel nézte, azután végigjárta az egész kórházat és a végén kiment az ordító tömeg elé. Azt mondta: *„Szavamat adtam, hogy az apácákat innen kitelepítem. Ha majd a ti nővéreitek és a ti anyáitok ezt a munkát elvégzik, amit ezek a nővérek megcsinálnak, akkor a szavamat betartom."* Azután még hozzátette: *„hogy bent a zarándokházban fekete kőből kifaragva ott van Káli Istennő szobra, de mondom nektek, hogy az az asszony ott bent maga az élő Káli!"*

Krisztus megjelenik Indiában és az emberek fölismerik Őt! *„Arról ismernek majd meg benneteket, hogy a tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt."*

Tudja-e énekelni a mi egyházunk a szeretet énekét? Tudjuk-e úgy énekelni, hogy a világ meglássa és meghallja?

Egy diplomáig eljutott cigány testvérem meséli el, hogy cigánytelepen született. Nagyon nagy szeretetben nőtt fel. Bármelyik házba ment be, ölbe vették a telepen élő családoknál. Mindenütt nagyon nagy szeretettel fogadták. És azután elkezdte az általános iskolát, de elsőből rengeteget hiányzott. Nem volt a család számára fontos, sokszor elaludtak reggel. A kisfiú sokszor nem volt ott az iskolában. Volt azonban neki egy nagyon különleges tanárnője, az elsős tanító néni, aki felismerte, hogy ebben a cigánygyerekben nagyon nagy tehetség van. Olyan csillogó, értelmes szemei voltak, jó lelke, nyitott szíve. Rettentően sajnálta, hogy ez a gyerek kallódik. A tanító néni megtette azt, hogy reggel, ha látta, hogy nincs ott ez a fiú, behívta a takarítónőt. Mondta, hogy húsz percig vigyázzon a gyerekekre és őmaga lement a cigánysorra. Gyakran ő ébresztette föl ezt a kisfiút, ő öltöztette fel, kézen fogta, az iskolába elvitte. Ez a fiatalember, aki eljutott a diplomáig, gyakran mondogatja azt, hogy abban, hogy ő a diplomáig eljutott, a legtöbbet ennek az elsős tanító néninek köszönhet.

Mennyi ilyen kinyújtott kézre lenne szükségünk a társadalmunkban! Vannak olyan sebei a társadalmunknak, amit pénzzel, pusztán nagy állami projektekkel nem lehet megoldani.

Kedves testvér, erre hív tégedet is, a te közösségedet is Krisztus a mai estén, **legyél az Ő kinyújtott keze**, nyisd ki a közösségedet! Lásd meg a szegényt! Engedd, hogy a Lélek ereje túláradjon benned, túláradjon a közösségedben. Ámen! ■

A szépség Isten felé tör!

Egy szépségkirálynő tanúsága a hitről

„A vallás olyan, mint egy legombolyítható fonal, amely által megérthetjük a különböző korok gondolkodását."

Nem könnyű elhinni, hogy egy 22 éves szépségkirálynő szavai ezek. Lauriane Sallin, az idei (2015) svájci szépségkirálynő az elmúlt hetekben több lapnak is formabontóan nyilatkozott.

A szépségkirálynő, aki Fribourg egyetemének művészettörténet és francia szakos hallgatója, lelkiségéről, katolikus hitéről, Istenképéről, egyházáról beszélt. De nem titkolta kételyeit, kérdéseit, amik állandó gondolkodásra, fejlődésre ösztönzik.

„Hitem folyamatos és hosszú keresés, gondolkodás, tanulás eredménye, s életem nagy megpróbáltatásai alatt érlelődött. Ezek között meghatározó volt pár hónappal ezelőtt nővérem halála. Személyes életemben már régóta teszek fel egzisztenciális kérdéseket, hitem pedig filozófiai olvasmányaim, Arisztotelésztől Descartes-ig, majd Szent Lukács evangéliumának tanulmányozása alatt kristályosodott ki bennem" – vallja meg Lauriane Sallin.

„Különösen a boldogság foglalkoztatott agydaganatban szenvedő nővérem hosszú betegsége alatt. Lehetséges-e a boldogság mindenek ellenére? Több fázison mentem át. Nem gondolnám, hogy Istennek közvetlen köze lenne nővérem halálához. Kérdés, hogy milyen Istenről is beszélünk. Számomra Isten egy új élet lehetősége. Ő az, aki segít, hogy felülmúljuk magunkat. Nem tudok elképzelni egy büntető Istent. Ha Isten létezik, akkor messze felülmúlja a büntetést" – hangsúlyozza a szépségkirálynő.

„A játékszabályok teljesen világosak: élünk, és mindnyájunknak meg kell halni. A halál az élet részét alkotja. A tragédia nem a halál tényében van, hanem az a baj, hogy hazudunk, a fejünkbe vessük, hogy nem szabadna valakinek meghalnia 24 évesen. 14 voltam, amikor testvérem megbetegedett. Jó úgy közelíteni a kérdéshez, mint egy gyerek, aki szembenéz a dolgokkal, és megkockáztatja, hogy ez fájni fog, de ez ellen a félelem ellen nem védekezik azzal, hogy hazugságokkal ámítja magát.

A világ azt állítja, hogy normálisan idősek halnak meg, szociális otthonokban. Ez nem igaz! Amikor nővérem beteg lett, nem volt kérdés, hogy kinek a hibája ez. Egyszerűen megpróbáltunk az utolsó pillanatig valóban élni. A jelen pillanat a haldoklás volt, a hit segített távolságot venni a látható dolgoktól, messzebbre tudtam tekinteni. Akkor lett világos számomra, hogy ***minden emberben Isten országának egy darabja él****"* – szögezi le Laurine Sallin.

„Némely gondolkodó azt vallja, hogy a boldogság fogalma nem létezik. De ha ez így van, akkor miért élünk? Hiszem, hogy a boldogság lehetséges, de pontosítani kell, mit is értünk ezen. Személy szerint én a keresztény hit néhány alapelve szerint közelítek ehhez: a tisztelet, a felebarát szeretete az. (Nem azé, aki 6000 kilométerre van tőlem, hanem a magamhoz közel levőké, akik mellettem élnek.) ***Nem lehetek boldog, ha csak magamra gondolok. A bocsánat szintén fontos.***

Húsvétkor úgy mentem el szentmisére, hogy nagyon haragudtam valakire. Életemben először mondtam el úgy a Miatyánkot, hogy valóban arra gondoltam, amit kimondok: »Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.« Ekkor vettem észre, hogy választás előtt állok. Továbbra is gyűlölhetem ezt az embert, ellehetetlenítve helyzetét. De ez egy végtelen folyamat. Örökké utálhatunk valakit. Én a ***bocsánat lehetőségét***

***választottam**, nem akartam gyűlölködő lenni"* – nyilatkozta a szépségkirálynő.

*„Azt gondolom, ha az egyház nem beszél konkrétan azokról a dolgokról, amik ma a világban zajlanak, akkor haszontalanná válik. Ebből a szempontból szerencséje van Ferenc pápának. Olvastam a Laudato si' (Áldott légy) enciklikáját, s nagyon érdekesnek találtam az ökológiai felfogását. Ferenc pápa túllép azon a szerepkörön, amit a pápákra szokás kiosztani. Ő szabadon mer gondolkodni, nem akar tetszeni. Figyelemmel nézi, mi zajlik a világban és próbál tenni valamit ezzel. Néha mozdulatlan és passzív képünk van az egyházról. Ő pedig aktív, mozgásba viszi a dolgokat. Neki köszönhetjük, hogy **újragondoljuk a család helyzetét**, abban az állapotában, ahogy napjainkban létezik, és nem aszerint, hogy némelyek milyennek szeretnék"* – mondja Laurine Sallin.

*„A keresztény hit felforgató erő. S ez engem erősen motivál: ellenkező, szembeszálló természet vagyok. Szeretném átadni a gondolkodás szabadságát. Sokan csupán alapból fogadnak el dolgokat vagy szállnak szembe velük, anélkül, hogy meg tudnák magyarázni ennek okát. A hit, vallás témájában az egyszerű megoldás, hogy agnosztikusnak valljuk magunkat. Ez korunk egyik jellemzője, ami megakadályozza, hogy értelmezzük saját magunkat. Attól kezdve, hogy nem hiszünk Istenben, már nincs is szükségünk rá, hogy megmagyarázzuk, kik is vagyunk, miért teszünk valamit. **Gondolkodni kell. Nyitottnak lenni.** Nem birtoklom egyedül én magam az igazságot. Lehet, hogy tudományos kérdésekben egy ateistának van igaza. Az én felelősségem az, hogy ne hagyjam abba a gondolkodást"* – hívja fel a figyelmet a szépségkirálynő.

*„A formák harmóniája és a szépség mindig vonzotta és pihentette a szemet. Egyre jobban szeretném megérteni, mi is a szépség. Ehhez túl kell lépni a formák világán. Testem csak hordozója a szépségnek. Számomra a szépség a harmóniához vezető út, amely az optimális állapot felé irányul, **Isten felé mutat.** Igyekszem kicsit olyanná válni, mint az allegória, hogy tovább vezessem az embereket"* – vallja meg Laurine Sallin.

Forrás:
Cath.ch svájci katolikus honlap,
Fotók: Bernard Hallet
Mézner Mariann/Magyar Kurír

Hiszek Krisztus feltámadásában!

A legnagyobb magyar, gróf Széchenyi István életét bemutató „A Hídember" című filmben a Döbling-i szanatóriumban házkutatást tartó főnyomozó a következő kérdést teszi fel:

– „Árulja el nekem, gróf úr, miben bízik ennyire?"

– „**A feltámadásban**!" – feleli Széchenyi.

A nyomozó kérdése persze nem Széchenyi hitére irányult, hanem csak azt akarta tudni, miért ír és jelentet meg kritikus hangvételű könyveket, s miért akar beleszólni a nagypolitikába, Ausztria és Magyarország viszonyába. Széchenyi azonban nem erre a kérdésre válaszol, hanem egy ennél sokkal jelentősebbre. **Miben bízik, miben hisz az ember?**

Olyan kérdések ezek, amelyeket talán nekünk is feltesznek időnként, és amelyekre nekünk is válaszolnunk kell. És a mi válaszunk is a legnagyobb magyar feleletéhez hasonlóan hangzik életünk legfontosabb kérdésére: Bízom a feltámadásban és **hiszek Krisztus feltámadásában**!

Karl Rahner, a XX. század egyik legnagyobb teológusa, számos írásában foglalkozott a feltámadás megértésével és jelentőségével. Az egyikben ezt olvashatjuk: *„A feltámadás nem azt jelenti, hogy a keresztre feszített és meghalt Jézus visszatér a földi világunkba és történelmünkbe. A feltámadás sokkal inkább azt jelenti, hogy Jézus belép egy egészen új dimenzióba."* Igen, a feltámadás azt jelenti, hogy Jézus, mint ember belép az örök életbe. Jézus az az ember, akit az Atya először ajándékoz meg az örök élettel. Ezt a gondolatot magunkra alkalmazva elmondhatjuk azt is, a feltámadás a mi számunkra is új lehetőségeket nyit meg. A feltámadás válaszol azokra az alapvető kérdéseinkre, hogy **„Honnét jövünk? Hová megyünk? És miért élünk a világon?"** Keresztény hitünk és annak legfontosabb eleme, a feltámadás hite segít megértenünk, hogy Istentől kaptuk életünket, s Őhozzá kell visszatérnünk. Isten azért ajándékozott meg bennünket az élettel, hogy őt keressük és szeressük, és eljussunk hozzá életünk végén.

Isten az, aki megajándékoz minket a feltámadással és nekünk adja az örök életet. Krisztus örök világosságát, örök győzelmét a halál felett és a mi feltámadásunkat is jelképezi a húsvéti gyertya lángja, amelyet meggyújtottunk ezen az estén, és amely láng nem aludhat ki sohasem. Ezt a lángot, a feltámadás lángját vigyük magunkkal haza, hogy világítson családi otthonainkban. A történelem folyamán soha nem aludt ki ez a láng, a feltámadás hitének és reményének fénye, mert Isten nem engedte, hogy kialudjék a szívünkben. És azért sem aludt ki, mert minden korban voltak olyan bátor keresztények, akik hirdették Krisztus feltámadását, és ezzel továbbadták az örök élet lángját.

Nem aludt ki történelmünk sötét korszakaiban sem, a háborúk vagy az egyházüldözések idején, és nem alszik ki ma sem. Világít mindenütt, ahol az emberek elnyomást szenvednek, vagy ahol üldözik őket hitükért. Világít a világ minden országában, Kínában és Pakisztánban, a háború sújtotta országokban, Szíriában, Irakban és az évek óta robbantásoktól hangos Szentföldön, de világít a merényletek, a szerencsétlenségek és a természeti katasztrófák ártatlan áldozatainak lelki üdvösségéért is.

A feltámadási **szentmise evangéliuma** az első húsvéti élményt tárja elénk: az asszonyok üresen találják azt a sziklasírt, amelybe Jézus testét helyezték. Először értetlenül állnak a tény előtt: Krisztus teste eltűnt. De rögtön megtudják ezen eltűnés okát, hiszen angyalok jelennek meg, akik közlik a hírt: Jézus teste azért nincs itt, mert feltámadt! Amikor az asszonyok ezt hallják, hisznek az angyaloknak, hittel elfogadják a hihetetlent: **Krisztus feltámadt**. Hisznek, s a bennük megszülető hit indítja el őket, hogy megvigyék a feltámadás hírét az apostoloknak, Jézus legközelebbi barátainak. Érdekes, hogy az apostolok már nem hisznek azonnal, s csak asszonyi fecsegésnek tartják a hallottakat. Bennük a feltámadt Krisztussal való személyes találkozáskor születik meg a hit.

Vajon mi hiszünk-e a feltámadás tanúinak? Krisztus feltámadása egykor elindított egy olyan folyamatot, amit **kiengesztelődésnek, megbékélésnek, megbocsátásnak és irgalomnak is nevezhetünk**, és ez a folyamat, ez az út tart ma is, és tartani fog egészen a világ végéig. Krisztus feltámadása arra figyelmeztet minden katolikust és más felekezethez tartozót, minden keresztényt és más vallásút, hívőket és nem hívőket egyaránt, hogy **el kell indulnunk ezen az úton, az irgalom és a kiengesztelődés útján. Egyedül ez az út vezet Istenhez!** Induljunk el ezen az úton és hirdessük, hogy Krisztus legyőzte a halált, Krisztus valóban feltámadt!

(A.)

Istent választottam…

Interjú egy fiatal édesanyával

II/1. rész

Madocsai Bea: Aki rád néz, nem gondolná, hogy nem mind a két szülőd magyar.

K. Lemisz: Igen! Szőke vagyok és kék a szemem. Édesanyám magyar, édesapám pedig jordániai volt. Én itt születtem Magyarországon. De van bennem sváb és szerb is, a nagymama részéről. Nagyon meg van keverve az egész család, de én főleg magyar vagyok. Ezt érzem.

Hogy érezted magad az iskolában, amikor be kellett mutatkozni, vagy az óvodában, amikor a gyerekek furcsállták vagy kérdezgettek, hogy neked miért ilyen különleges a neved?

A két nővérem már megelőzött az óvodában és az iskolában, s őáltaluk már engem is ismertek.

Apukátok arabul is beszélt hozzátok?

Kicsit igen. Sajnos négy éves koromban hirtelen meghalt, ezért sok mindenre nem emlékszem, de biztos, hogy beszélt arabul. Rengeteget volt külföldön, mivel diplomata és újságíró volt, így keveset volt velünk, ezért is maradt kevés emlékem róla.

Amikor megszülettetek, akkor megkereszteltek titeket? Ő milyen vallású volt?

Édesapám mohamedán, anyukám pedig katolikus. A két nővéremet anyukám megkereszteltette, viszont az enyém elmaradt, mert amikor kiskoromban meghalt az apukám, szerintem az anyukám a túlélésre összpontosított. Rengeteget dolgozott, hiszen egyedül maradt három kisgyerekkel. Így az én keresztelőm elhúzódott és nekem ehhez már hittanra kellett járnom. Emlékszem, körülbelül hat-hét éves voltam, a Bazilikába jártunk és az ottani pap bácsi nagyon szigorú volt. Megmondom őszintén, hogy nem örült nekem és ezt meg is mondta az anyukámnak. Az nem tetszett neki, hogy „pogány" volt az apukám és az, hogy hogy tehetett az anyu ilyet, hogy összeállt egy ilyen pogány emberrel?! Így én akkor az éreztem, hogy egy kissé kirekesztettek, tehát nem a szeretetet éltem meg.

Nekem ez volt az első élményem az egyházzal kapcsolatban. A kiskoromban kialakuló Isten- és Egyházképem szigorú, haragvó, kirekesztő és elutasító volt. Ráadásul mivel az édesapám is sokat volt külföldön és hamar meg is halt – ugye azt mondják: az apaképből fakad az Istenkép –, nekem nagyon sokat kellett azon dolgoznom, hogy az Isten számomra ne egy szigorú, elutasító, rám nem figyelő Atya Isten legyen…

Régebben az állandó kérdésem egyike az volt, hogy: ki vagyok én, hogy az Isten velem foglalkozzon?? …amikor ott van még több milliárd ember rajtam kívül.

Nagy munka volt, míg fel tudtam dolgozni az apukám tragikus elvesztését. És ahogy rendeződött bennem az „apaképem", úgy tudott helyreállni az Istenképem is.

Néhány éve csak szeretetet sugárzó, elfogadó papokkal találkozom.

Szóval akkor nem is kereszteltek meg, de szerencsére anyukám nem adta fel és elvitt egy másik atyához Óbudára, a György atyához. Ott jártam hittanra is. Ő ugyan egy nagyon kedves, melegszívű pap volt, de én akkorra már a sarokban meghúzva magam, kissé kívülről néztem az eseményeket. Emlékszem, szombaton volt a keresztelőm és másnap vasárnap az elsőáldozásom, Nyolc éves voltam.

Kit kértetek meg? Ki lett a keresztanyád? Mert gondolom, hogy ő aztán fontos személy az életedben.

Igen. Margó néni volt. Egy idős bárónő, akit a kommunizmusban kisemmiztek. Ő egy nagyon mélyen hívő asszony volt. Anyukám őt kérte meg. Tőle mindig a szeretet jött felém. Kaptam egy kis keresztet tőle a keresztelőmre. Emlékszem, hogy annyira szerettem a Jézuskát és annyira sajnáltam – mennyire fájhat Neki ott lenni –, hogy többször próbáltam leszedni a kis keresztről.

A mai napig megvan ez a kis gyöngyház berakású keresztem. Jó lenne arra a gyermeki tisztaságra újra eljutni, amikor egy gyerek le akarja szedni Jézust a keresztről, hogy ne fájjon neki.

Most így felnőttként, mennyi kapcsolatod van a jordániai családoddal? Van-e rokon a látókörödben, az édesapád oldaláról?

Nincs. Mi lányok voltunk, nem foglalkoztak velünk.

Azt mondtad, hogy kislányként nagy együttérzéssel és szeretettel voltál Jézus iránt. Ez a kamaszkorban eltünedezett?

Istenfélő voltam, az biztos. A Jézussal való kiskori bensőséges kapcsolatom kamaszkoromra elmúlt és maradt inkább a régi haragvó Isten. Arra emlékszem, hogy például kutyasétáltatás alatt mindig rengeteg Miatyánkot mondtam, mert megígértem a Jóistennek, hogy ha például sikerül a dolgozatom, mondok 50 Miatyánkot. Volt, hogy száz, százötven Miatyánkot is mondtam, hogy törlesszem a tartozásomat. Már olyan is volt, hogy papíron kellett írnom a sok tartozást, de mindig becsülettel elmondtam őket. Az Istenkapcsolatomban akkor ez volt a szint.

Amúgy jó tanuló voltál? Vagy viharosabb kamaszkorod volt?

Szerintem nem voltam rossz kamasz. Általánosban nem voltam jó tanuló. Lehet, hogy nem jól nyúltak hozzám. Most már több alternatív iskola is van. Lehet, hogy ha nem a poroszos rendszerű iskolába kerülök, akkor másképp alakul, de a ruhaipariban már kitűnő voltam, utána estin végeztem el a gimnáziumot szintén jó eredménnyel, tehát később már nagyon szerettem tanulni... de a nyolc általános, a kezdet az nehéz volt.

Ahogy elindultál az ezotéria felé, ez Isten-keresésből vagy az élet értelmének a kereséséből fakadt?

Az első, ami nagyon fontos volt, az az önismeret. Tizenhét évesen én már meg akartam gyógyulni, ugyanis apukám tragikus elvesztése nagyon sok szorongást alakított ki bennem. Például, nagyon sokáig bepisiltem még kamasz koromban is. Nem mindig, csak néha, de ebből elég sok bajom volt. Súlyos önértékelési problémáim alakultak ki. Ráadásul nagyon sokáig fiú akartam lenni, hátha akkor visszakapom az apukámat. Így természetesen fiús volt a hajam és sportosan is öltözködtem. Igazából nem tudtak mit kezdeni velem a gyerekek sem az óvodában, sem az iskolában. A lányokkal nem is nagyon akartam játszani, inkább a fiúkkal, de ők meg nem igazán tudtak velem mit kezdeni... Hát voltak ebből problémáim és később a kamaszkorban ez csak fokozódott. Súlyos identitászavarral küzdöttem és sok-sok szorongással.

Emlékszem, hogy akkor az ország egyik legjobb pszichiáteréhez csöngettem be, akit a nagybácsim ajánlott. Annyira gyerek voltam, hogy még „csókolommal" köszöntem neki tizenhét évesen. Amikor azt kérdezte, hogy mi a problémám, én rávágtam, hogy bepisilek. Később mondta csak el, hogy akkor ott nagyon megsajnált. Nem volt már akkor sem olcsó az egyéni terápia. Emlékszem kétezer forint volt egy óra. Én ezért tíz órát takarítottam kétszáz forintos órabérért minden szombaton egy családnál, hogy azt az egy órát ki tudjam fizetni, de hihetetlenül meg akartam gyógyulni. Szerencsére jó szakember volt és tényleg segített. Egy-két kezeléssel elmúlt ez a problémám. Így természetesen később is hozzá mentem, ha felmerült valami nehézség. Aztán néhány évre rá, huszonkét éves korom körül megszületett bennem az a vágy, hogy fel szeretném dolgozni az egész gyermekkoromat, hogy „normális" nő és anya lehessek... Ekkor jöttek a pszichodrámák, amit mindenkinek nagyon ajánlok. Később elvégeztem a pszicho-dráma asszisztensit is. A mai napig nagyon fontos számomra az önismeret. Nélküle nem tudunk jól működni.

Azután hogyan jött az ezotéria?

Úgy, hogy ezzel párhuzamosan nagyon erős vágy lett bennem az, hogy eljussak az Istenhez. Valaki azt tanácsolta, hogy menj el jógázni. Jóga??... Jó. Sok mindent hallottam róla, de hát kihez?... és akkor mondták, hogy kihez. Én meg elmentem arra a helyre, és amikor megláttuk egymást az oktatóval, egymásba szerettünk. Ő lett a férjem. Így egyik pillanatról a másikra egy jóga-központban találtam magam. Ekkor természetesen én is elkezdtem oktatni a jógát, először csak gyerekeknek játékos formában. Később jöttek a felnőttek, így lettem jógaoktató több mint tizenöt évig.

Amikor elmentél, akkor még semmit sem tudtál a jógáról és a hátteréről, hanem egyszerűen csak az Istenkeresés vezetett oda?

Igen. Mindig ez. A meditációkban, gyakorlatokban én Istent kerestem.

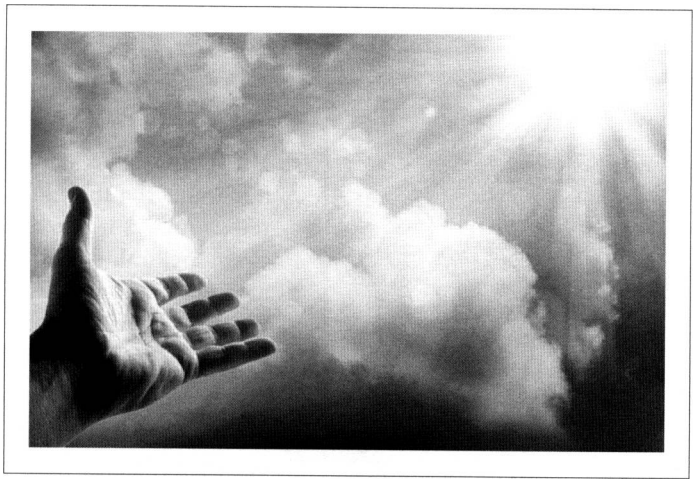
Az nem jutott eszedbe, hogy a templomban, vagy a papoknál keresd?

Nem, mert az Egyházról és a papokról nekem csak a szigor, a kirekesztés és az elutasítás emléke maradt meg, mint első élmény.

Aztán a férjemtől való elválásom idején megismerkedtem egy nagyon kedves családdal. Ők so-

kat meséltek nekem Szent Ritáról. Ekkor már az ezotéria és a jóga mellett többször „meglátogattam" Szent Ritát a Bazilikában – mint a lehetetlen dolgok védőszentjét, és Ő többször „megfoghatóan" segített is nekem. Később jöttem csak rá, hogy amikor igazán bajom volt, akkor én mindig a Szent Ritánál kötöttem ki a Bazilikában. Ez csak később tudatosult bennem. Ebből a családból az édesanya, mint az egyik legjobb barátnőm később a bérma-kereszanyám lett. Szent Rita meg a védőszentem. Egyébként pedig egy híres buddhista pap vezetett rá, hogy én keresztény vagyok.

Egy későbbi nagyon nehéz krízishelyzetben megint felerősödött bennem a vágy Isten iránt. Annyira, hogy majdnem bevonultam „szentritástul" egy buddhista kolostorba. De mivel én egy aktívabb, pörgős ember vagyok, nekem nem működtek annyira a passzív, „ülök és meditálok" félórás, órás gyakorlatok. Így ő próbált nekem egy aktívabb gyakorlatsort adni. Ezek a buddhista leborulások voltak. Ennél a gyakorlatnál a kezünket hindu köszöntésben a fejünk fölé tesszük, utána a torok elé, majd a szívünk elé. Közben különböző mondatokat kell mondani szanszkritul, hogy menedéket veszek a Buddhában, a közösségben, a tanításban. Nekem viszont ez sem ment. Sem szanszkritul, sem magyarul. Próbáltam, próbálgattam, de nem éreztem semmit. Akkor azt mondta nekem a buddhista pap, hogy: persze, mert te keresztény voltál, és ezért még nem működik. Próbáld meg azt mondani, miközben végzed ezt a hindu köszöntést, hogy az „**Atya, a Fiú és a Szentlélek**". Ekkor én ledöbbentem és azt mondtam neki, hogy **„Figyelj! Hát ez Szentségtörés**!" Mire ő meg azt mondta, hogy: **figyelj, akkor te meg keresztény vagy!** Most már azt mondom, hogy ennyi és ez ilyen egyszerű! Tehát nem véletlenül születsz Magyarországra, egy keresztény országba! Hatalmas Kegyelem!

De akkor még azt mondtam a Jóistennek – eléggé „egósan" és gyerekesen –, hogy jó, akkor huszonnégy órát adok, hogy döntse el, hogy mi legyen velem, hogy menjek-e el buddhista szerzetesnek, vonuljak be abba a kolostorba, mert már megvolt a hely, vagy maradjak európai, keresztény nő. De ha az utóbbi, akkor viszont küldjön egy párkapcsolatot, adjon valami konkrét jelet, hogy mi legyen velem! Esélyt adva Neki, regisztráltam egy napra egy internetes társkereső oldalra és még aznap fél háromkor bejelentkezett egy fiú, aki egy mélyen hívő, gyakorló katolikus volt. Egy hét múlva már ott ültem a Pál Feri atya miséjén. Hát így kezdődött az én visszajövetelem az egyházba. Három éve, 41 évesen.

Maradjunk még egy kicsit a jógánál. Megtanultad, később oktattad, elmerültél benne. Sokan azt mondják, tulajdonképpen a jóga egészséges, megnyugtató, szívet-lelket megerősítő torna. Így van ez?

Bizonyos szinten lehet ezt mondani, de amikor az ember kimondja, hogy „Jézus Krisztus az Úr" és ahogy Ő kimondta, hogy Ő az Út, az Igazság és az Élet, és én azt mondom, és úgy döntök, hogy Mellette maradok, akkor egyszerűen már nem visz rá a lélek!

Több olyan embert látok a templomokban, akikről tudom, hogy járnak buddhista szerzetesekhez is. Nagyon sokan ülnek itt is, meg ott is. Nagyon sokan hiszik azt – mint ahogy és is hittem –, hogy mind a kettőt lehet egyszerre végezni. Lehet, de akkor nem tud egyikben sem elmélyedni, és ez a „kettős út" nem vezet sehová. Sokan nem tudják, de a buddhistáknál – amikor valaki komolyabb szellemi gyakorlatokat szeretne végezni –, ott már menedéket kell vennie a Buddhában. Tehát nem maradhat keresztény! Ki kell állni a többiek elé, és azt kell mondani, hogy „én már buddhista vagyok"! Ezt nagyon komoly szellemi gyakorlatok, tanfolyamok előzik meg. Tehát az a szint, az a New Age szint, hogy beülök ezer forintért és hallgatom a buddhista mesternek az előadását, az csak egy olyan szint, mintha a lábamat az előadás alatt egy „langyos vizes lavórba" tenném és így elvagyok, jól elvagyok… és lehet, sőt biztos, hogy egy kicsit mosolygósabban megyek haza! De ez csak két napig tart… Szóval, ha én tényleg buddhista akarok lenni – tehát Buddhán keresztül szeretnék

visszajutni Istenhez – és ehhez szeretnék komoly gyakorlatokat végezni, akkor, ha a mester is úgy gondolja, „menedéket kell venni a Buddhában", és meg kell tagadnia keresztény önmagát!

Visszatérve a kérdésre, biztos hogy ezek a jógatesthelyzetek bizonyos **szellemi tereket mozgatnak meg**. Nem véletlen, hogy egy testhelyzetet hogyan veszek föl, milyen a kéztartásom, milyen a légzésem. A jóga is energiákról beszél. Az univerzum energiáiról. De milyen energiák ezek? Kik vannak e szellemi energiák mögött? Biztos, hogy nem krisztusi energiák! Sokáig próbáltam azt, hogy keresztény jógát végzek, de nem megy!

A másik, amit meg kell nézni, hogy kik ömlesztették ezt ránk! Tehát az, hogy ott egy indiai jógázik, az az ő választása, de ő is választhat, mert ott volt Teréz Anya is! Neki is van döntési joga, hogy mit csinál. De az, hogy az egész jóga elment először Amerikába és onnan a New Age-el ránk ömlött, az már elgondolkodtató. Kik és miért irányították? Miért van ekkora kultusza Európában és Amerikában az egész New Age-nek? Nagyon egyszerűen be kell ütni a Wikipédiába, hogy New Age és kiadja, hogy mi az. Ha kicsit még utána olvasunk, rájövünk, milyen páholyok és milyen erők vannak e mögött és arra is, mi a céljuk. Egy a céljuk, hogy amíg én jógázom, amíg én a „secret" könyvet olvasom, a titkot, és próbálom bevonzani a „pozitív" energiákat, addig sem Jézus Krisztussal foglalkozom! A céljuk az, hogy eltávolítsanak Tőle!

Az interjút Madocsai Bea készítette
(Forrás: Magyar Katolikus Rádió, K. Lemisz átdolgozásával)

– FOLYTATJUK... –

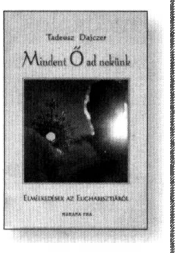
TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Jézus feltámadása a szeretet győzelme 3
Bobákné Dobos Eszter: A szeretet tüzét hordozva – Ligy Payyappilly nővér (II/1. rész) 4
Megbocsátás barátainknak, munkatársainknak (II/2. rész) 8
Székely János püspök: Hogyan kel életre a Szentlélek kegyelme? (II/2. rész) 10
Mézner Mariann: A szépség Isten felé tör! – Lauriane Sallin 12
Hiszek Krisztus feltámadásában! 14
K. Lemisz: Istent választottam... – Interjú egy fiatal édesanyával (II/1. rész) 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

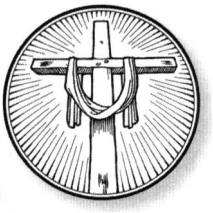
Szerkesztői üzenetek

- **HAMAROSAN MEGJELENIK a Marana Tha sorozat újabb kötete: Tadeusz Dajczer: Mindent Ő ad nekünk – Elmélkedések az Eucharisztiáról** című könyve (ára: 1.200 Ft). Kapható lesz az Emmausz Irodában és a katolikus könyvesboltokban.

- **Akik adójuk 1%-át** Alapítványunk céljaira szeretnék felajánlani (Marana Tha 2000 Alapítvány), szíveskedjenek feltüntetni a 19622309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!

Minden kedves olvasónknak áldott húsvéti ünnepeket kívánunk!

MARANA THA A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Nem lehetek boldog,
ha csak magamra gondolok.
Nem lehetek boldog, ha nem
tudok megbocsátani.
Minden emberben
Isten Országának
egy darabja él.”
(Laurine Sallin)

Ára: 200.-Ft

Fotó: D.E. – Medjugorje

„Krisztus feltámadása arra figyelmeztet minden embert, hogy el kell indulnunk a kiengesztelődés és irgalom útján. Egyedül ez az út vezet el Istenhez." (A)